

El cérvol i l'estel

L'es - tel bri - llà sem - bla - va di - a i el

cér - vol des - per - tà, sor - tí del cau tot mi - rant. Un

cel molt clar, gel que res - plen - di - a i u - na sen - sa - ció de pau un

ai - re fresc que l'a - ca - ro - na - va i l'es - tel tan bri - llant.

Del cim més alt d'al - gu - na mun - ta - nya, bai - xa - va un riu d'ai - gua fre - da i cla - ra.

Ell s'hi a - cos - tà ve - ient - se en la i - mat - ge i amb els ulls clucs va beu - re mi - mant - la.

Del cim més alt d'al - gu - na mun - ta - nya, bai - xa - va un riu d'ai - gua fre - da i cla - ra.

Ell s'hi a - cos - tà ve - ient - se en la i - mat - ge - i - va beu - re mi - mant - la. -

Una remor de veus humanes
semblaven tan radiants, totes tan plenes d'amistat.
Ell s'amagà fent un àgil salt
per observar amb tranquil·litat.
Eren pastors, amb formatge i pans
gerres de mel i cants.

A l'horitzó veié acostant-se
tres reis d'Orient, carrosses i patges.
Aquell ros nadó, dins d'una establia,
1) tan ple d'amor, tan clar com el dia.
2) i tan clar com el dia.

(parlat) Una sensació de pau es notava i la joia il·luminà els rostres de pobres i rics,
i el cérvol se'n tornà al seu cau on l'esperaven els seus fills i els contà per què l'estel tant brillava avui.